

142/5.6.2019

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENAT

*Comisia pentru apărare,
ordine publică și
siguranță națională*

*Comisia juridică, de numiri,
disciplină, imunități și validări*

Comisia pentru constituționalitate

Nr. XXV/169/2019

Nr. XIX/54/2019

Nr.LXVIII/922/2018/2019

RAPORT COMUN

la Legea pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul ordinii și siguranței publice

În conformitate cu prevederile art.150 alin.(1) și (2) din Regulamentul Senatului, republicat, Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională, Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări și Comisia pentru constituționalitate, prin adresa nr.**L142/2018** din 7 mai 2019, au fost sesizate de către Biroul permanent al Senatului, în vederea dezbaterii și elaborării raportului comun ***asupra Legii pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul ordinii și siguranței publice, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr.145 din 13 martie 2019.***

Proiectul de lege are ca obiect de reglementare modificarea și completarea unor acte normative din domeniul ordinii și siguranței publice în scopul adoptării unor măsuri care să conducă la creșterea capacității de intervenție în acest domeniu, prin instituirea instrumentelor legale necesare exercitării atribuțiilor de serviciu sau îndeplinirii misiunilor, dar și a celor necesare asigurării unei protecții juridice și, mai ales fizice, a personalului angajat.

Pe parcursul mai multor ședințe, Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională, Comisia juridică, de numiri disciplină, imunități și validări și Comisia pentru constituționalitate, analizând Decizia Curții Constituționale nr.145/2019 și prevederile legii trimise la promulgare, **au hotărât, cu unanimitate de voturi, să adopte raport comun de respingere a legii.**

Curtea Constituțională, prin Decizia nr.145/2019, a admis obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și a constatat că Legea pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul ordinii și siguranței publice **este neconstituțională în ansamblul său.**

În motivarea obiecției de neconstituționalitate extrinsecă, președintele României susține că Legea pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul ordinii și siguranței publice a fost adoptată cu încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5), art. 119 și ale art. 147 alin. (4) din Constituție, cu raportare la art. 4 lit. d) din Legea nr. 415/2002 *privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării*, întrucât adoptarea legii s-a realizat fără a se solicita avizul acestei instituții. A arătat în acest sens că, prin modificarea art. 26 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, realizată prin art. II pct. 1 din legea supusă controlului de constituționalitate, printre atribuțiile principale ale acestei instituții sunt incluse măsuri de prevenire și combatere a terorismului. Potrivit art. 6 din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale sunt: Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază, precum și Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Interne și Ministerul Justiției, prin structuri interne specializate, iar activitatea pentru realizarea securității naționale este organizată și coordonată de către Consiliul Suprem de Apărare a Țării.

În aceste condiții, reglementarea ca atribuție principală a aplicării de "măsuri de prevenire și combatere a terorismului" de către o autoritate a administrației publice centrale, Poliția Română, structură demilitarizată aflată în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, califică această structură drept un "organ de stat cu atribuții în domeniul securității naționale". Ca urmare, adoptarea unui act normativ ce vizează organizarea și funcționarea unei instituții cu atribuții în domeniul securității naționale, fără avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării, încalcă competența de avizare și rolul său prevăzut de art. 119 din Constituție.

Autorul sesizării mai susține că, potrivit art. II pct. 13 din legea supusă controlului de constituționalitate, art. 38 din Legea nr. 218/2002 *privind organizarea și funcționarea Poliției Române* este completat cu o serie de cazuri în care polițistul este îndreptățit să pătrundă "în orice mod, într-o locuință sau orice spațiu delimitat ce aparține ori este folosit de o persoană fizică sau juridică, fără consimțământul acesteia sau al reprezentatului legal, pentru: (...) d) a prinde autorul unor acte de terorism, dacă există indicii că acesta se află în acel spațiu". Tot astfel, având în vedere amploarea modificărilor realizate la nivelul Legii nr. 218/2002 *privind organizarea și funcționarea Poliției Române* și faptul că modificările aduse acestui act normativ sunt propuse de inițiatori pentru îmbunătățirea mecanismelor de care dispune Poliția Română în asigurarea ordinii publice, domeniul actului normativ se încadrează în domeniul pentru care competența de avizare aparține Consiliului Suprem de Apărare a Țării, având în vedere și considerentele dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale. În acest sens, Curtea a constatat că realizarea securității naționale nu reprezintă o proiecție viitoare, ci este un proces continuu, care menține starea de securitate națională existentă.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că nerespectarea de către inițiatorii actelor normative a obligației legale conform căreia Consiliul Suprem de Apărare a Țării avizează proiectele de acte normative inițiate sau emise de Guvern privind securitatea națională este contrară prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) care consacră principiul legalității și ale art. 119 referitoare la atribuțiile Consiliului Suprem de Apărare a Țării (Decizia nr. 455 din 4 iulie 2018, Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015), situație valabilă și în prezenta cauză, prin raportare la considerente expuse anterior.

O altă critică de neconstituționalitate extrinsecă privește faptul că Legea pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul ordinii și siguranței publice a fost adoptată de Senat cu încălcarea prevederilor art. 75 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 61 alin. (2), precum și cu cele ale art. 147 alin. (4) din Constituție, respectiv cu depășirea termenului constituțional de adoptare tacită, cu consecința încălcării principiului bicameralismului.

Analizând aceste susțineri, Curtea reține mai întâi că, de principiu, lipsa solicitării sau a existenței unor avize în procedura de elaborare a actelor normative constituie aspecte ce țin de respectarea obligațiilor legale ale autorităților implicate în această procedură și, implicit, vizează neconstituționalitatea actelor normative. Cât privește dispozițiile art. 119 din Constituție care reglementează rolul Consiliului Suprem de Apărare a Țării, invocate de autorul sesizării, acestea nu fac referire expresă la obligația inițiatorilor proiectelor de acte normative de a solicita avizul

autorității menționate. Atribuția de avizare, precum și sfera actelor normative supuse avizării sale sunt însă stabilite de Legea nr. 415/2002 *privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării*, lege care reprezintă o reflectare a dispozițiilor art. 119 din Legea fundamentală. Curtea a reținut în acest sens că "indiferent că este vorba de o competență acordată prin lege sau direct prin textul Constituției, autoritățile sunt obligate să o aplice și să o respecte în virtutea art. 1 alin. (5) din Constituție". O atare concluzie se impune datorită faptului că principiul legalității este unul de rang constituțional.

Având în vedere viciile de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea Constituțională a reținut că, raportat la cele constatate prin decizia menționată, în temeiul art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală și având în vedere jurisprudența Curții în materie, **Parlamentului îi revine în continuare obligația de a constata încetarea de drept a procesului legislativ, ca urmare a constatării neconstituționalității legii, în integralitatea sa.**

În jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat sub acest aspect că "**situația determinată de constatarea neconstituționalității legii în ansamblul său [...] are un efect definitiv cu privire la acel act normativ, consecința fiind încetarea procesului legislativ în privința respectivei reglementări**". În cazul inițierii unui nou proces legislativ, trebuie să fie respectate statuările cuprinse în decizia de admitere a Curții Constituționale cu referire la viciile de neconstituționalitate constatate.

În conformitate cu prevederile alin.(4) al art.147 din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor, de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României.

În consecință, Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională, Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări și Comisia pentru constituționalitate **supun spre dezbateră și adoptare**, plenului Senatului, **raportul comun de respingere a legii.**

În raport cu obiectul de reglementare, potrivit art.73 alin.(3) lit.h) din Constituția României, republicată, legea face parte din categoria **legilor organice** și urmează a fi supusă votului plenului Senatului, în conformitate cu dispozițiile art.76 alin.(1) din Constituție.

Potrivit art.75 alin.(1) din Constituție și art.92 alin.(7) pct.2 din Regulamentul Senatului, republicat, cu modificările și completările ulterioare, legea urmează a fi dezbătută de **Senat** în calitate de **primă Cameră sesizată**.

<i>Președinte,</i> <i>Sen.Tit-Liviu Brăiloiu</i>	<i>Președinte,</i> <i>Sen.Robert-Marius Cazanciuc</i>	<i>Președinte,</i> <i>Sen.George-Edward Dircă</i>
<i>Secretar,</i> <i>Sen.Mihai-Viorel Fifor</i>	<i>Secretar,</i> <i>Sen.Adrian-Nicolae Diaconu</i>	<i>Secretar,</i> <i>Sen.Ionuț Sibinescu</i>